

### **Antonio Lis inaugura una exposició prohibida**

Antonio Lis, director general de l'Imsero, organisme dependent del Ministeri de Treball, va inaugurar el passat dimarts 27 de gener una exposició sobre la història d'aquesta entitat a l'Estació del Nord de València que la Junta Electoral havia prohibit. Lis, que va assegurar que no tenia constància d'aquesta prohibició, va haver de clausurar l'exposició dues hores després. Aquesta prohibició s'ha d'afegir a la retirada de totes les campanyes publicitàries del Ministeri de Treball que la setmana passada va decretar la Junta Electoral Central.

### **Crisi en el PP de Lleida**

Josep Piqué no ho ha tingut fàcil a l'hora d'elaborar la candidatura al Congrés dels Diputats per Lleida. L'anterior cap de llista, José Ignacio Llorens, amic d'Alvarez Cascos, s'allunyava de la imatge de renovació (i moderació) que busca Piqué i per això el va vetar, cosa que no va caure gens de bé al PP de Lleida, que va vetar el candidat proposat per Piqué, Josep Maria Fabregat. Finalment, Madrid ha forçat una decisió salomònica i l'advocat Jordi Montanya, actualment diputat al Parlament de Catalunya, serà el cap de llista.

### **Còctel Molotov contra Esquerra Unida**

Durant la matinada del 28 al 29 de gener, la seu d'Esquerra Unida del País Valencià (EUPV) a la ciutat d'Alacant va patir un atac amb còctel Molotov que va produir alguns desperfectes tant a la porta d'aquesta seu com a diversos vehicles. Glòria Marcos, coordinadora d'EUPV, va acusar el PP de provocar el "clima de crispació" que propicia aquests fets, i va afegir que "no pot ser que el debat democràtic sigui substituït per la violència", alhora que instava la Delegació del Govern de l'estat a actuar "de manera immediata" per identificar-ne els culpables.

## **Castell d'Eivissa: la restauració que no arriba**

El Consell del PP paralitza les iniciatives que havia impulsat el Pacte Progressista per recuperar aquest monument històric.

El castell d'Eivissa és un complex de construccions històriques, situat a l'interior de les muralles renaixentistes de la ciutat, que durant segles ha allotjat el govern de l'illa. Ja abans de la conquesta catalana del 1235, aquí funcionava l'aludaina àrab. Amb anterioritat segurament hi havia algun palau o dependències administratives romanes o púniques. Però des que l'any 1973 l'exèrcit va abandonar l'edifici i el va lliurar a l'Ajuntament, la degradació física es va fer imparable.

La història del castell des del 1973 fins avui és la història d'una vergonya, reconeguda fins i tot per les administracions que en són responsables. Cap institució, ni franquista ni democràtica, ni de dreta ni d'esquerra, ha aconseguit dur a terme les esperades obres de rehabilitació integral que podrien convertir aquest ampli espai arquitectònic en un lloc d'ús col·lectiu i, d'aquesta manera, garantir el manteniment de l'edifici.

Ara la polèmica s'ha revifat perquè el Pacte Progressista, en els seus darrers dies en el Govern del Consell Insular abans de la derrota del 25 de maig del 2003, va aconseguir, a la fi, aprovar el projecte de rehabilitació global. Això va ser possible després d'haver realitzat diverses campanyes d'excavacions arqueològiques en el seu subsòl —que permetren conèixer millor el passat d'Eivissa— i després d'engegar la instal·lació de la xarxa d'aigua potable, llum i clavegueram, que ni tan sols existia.

Quan ja semblava que s'havien acabat les discussions i que només calia l'adjudicació de les obres, el Pacte va perdre les eleccions. El nou conseller insular de Patrimoni, Joan Marí Tur (responsable de l'abandó del castell durant els vuit anys anteriors al Pacte, en què ja va ser conseller), ha decidit no tenir en compte pràc-



El projecte de rehabilitació del castell d'Eivissa ha tornat a quedar aparcat.

ticament res del que va fer la seua predecessora, Fanny Tur.

El pla d'usos serà segurament revisat, el projecte de rehabilitació ha tornat a quedar aparcat i no se sap ni quan començaran les obres, ni quants diners costaran, ni qui les finançarà, ni què es farà al castell. Tot torna a quedar com estava, aproximadament, a la fi dels anys setanta.

Les dues principals institucions implicades, el Consell i l'Ajuntament d'Eivissa, han demanat formalment a l'organisme estatal Paradores Nacionales que es converteixi el castell en un nou establiment d'aquesta xarxa. Però encara no ha rebut resposta i no està clar ni tan sols que Paradores Nacionales accepti fer-se càrrec del castell d'Eivissa. Si la resposta fos negativa, es reobriran, amb tota seguretat, les velles i eternes discussions sobre què cal fer en aquest recinte, qui l'ha de pagar i qui ha de dur a terme els projectes. Un museu arqueològic, aules universitàries o un restaurant són algunes de les possibilitats estudiades en les darreres dècades.

Mentre s'espera una resposta de Madrid, els polítics eivissencs continuen intercanviant les mateixes desqualificacions i crítiques que es llançaven fa trenta anys, quan la restauració del castell ja semblava que havia de ser imminent.

*Joan Lluís Ferrer*